

Nr 611

Av herr **Johansson** i Öckerö **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 158, med förslag till förordning angående omreglering av vissa ersättningar av statsmedel i anledning av olycksfall i arbete m. m.

Fiskaryrket är ofrånkomligen förenat med allvarliga risker, och dess utövare är därför i särskilt behov av försäkringsskydd för sig och de sina vid olycksfall under yrkesutövningen. I Danmark och Norge har fiskare sedan länge omfattats av statsunderstödd obligatorisk olycksfallsförsäkring. I Sverige har man inte nått därhän, men fiskarnas behov av försäkringsskydd har någorlunda tillgodosetts genom en frivillig försäkring i statlig regi. När försäkringen infördes, framhöll man bl. a., att en av staten stödd försäkring var påkallad för att ge fiskare en motsvarighet till det skydd, som löntagare tillförsäkrats på arbetsgivarnas bekostnad.

Den frivilliga försäkringen för fiskare har i enlighet med sitt syfte varit nära anknuten till den obligatoriska försäkringen för lönearbetare. När pris- och löneutvecklingen efter andra världskrigets utbrott gav anledning till att dyrtidstillägg infördes på livräntor från den obligatoriska försäkringen, fann man det också motiverat att medge sådana tillägg på livräntor från fiskarförsäkringen. Andra lagutskottet framhöll då, att fiskarförsäkringen intog en särställning, som skilde den från andra frivilliga försäkringar. Då dyrtidstilläggen byttes ut mot mera effektiva ersättningstillägg, inbegreps också fiskarförsäkringens livräntor i det nya systemet.

Den högsta försäkringsklassen inom fiskarförsäkringen motsvarade fram till år 1942 en årlig arbetsförtjänst av 1 200 kronor. Då byggdes försäkringen på med några nya klasser, så att den högsta försäkringsbara arbetsförtjänsten blev 2 400 kronor. En sådan anpassning till pris- och inkomstutvecklingen hade varit naturlig också år 1948, då den obligatoriska försäkringen för anställda förbättrades kraftigt, men någon påbyggnad av fiskarförsäkringen gjordes inte då, förmodligen därför att en omprövning av försäkringssystemet ansågs böra ske i samband med den allmänna sjukförsäkringen, som var avsedd att träda i kraft inom ett par år. På detta sätt kom en välbehövlig och naturlig förbättring av fiskarförsäkringen att få anstå.

I propositionerna nr 156 och 158 har Kungl. Maj:t föreslagit betydande förbättringar av äldre livräntor enligt olycksfallsförsäkringslagen m. m. Den förstnämnda propositionen gäller ersättningar på grund av obligato-

risk försäkring, och i den sistnämnda föreslås motsvarande tillägg av statsmedel till ersättningar »enligt författningar, vilka i fråga om reglerna för ersättningens bestämmande anknyter, med eller utan modifikationer, till motsvarande regler i olycksfallsförsäkringslagen». Till de ersättningar, som skall förbättras genom tillägg av statsmedel, hör livräntor enligt 1901 års olycksfallsförsäkringslag på grund av olycksfall i arbete för enskilda arbetsgivares räkning.

Fiskarförsäkringen har nära anknytning till olycksfallsförsäkringslagen m. m. En förbättring av de äldre, låga livräntorna framstår som mycket påkallad. De av Kungl. Maj:t nu föreslagna omregleringarna skulle emellertid inte beröra dessa livräntor. Några närmare överväganden av hithörande frågor har inte lagts fram i propositionerna. Enligt vår mening talar starka skäl för att fiskarförsäkringens livräntor inte bör lämnas åsido vid de aktuella omregleringarna. En förbättring torde kunna ske utan att statsbidraget behöver ökas alltför mycket.

När fiskarförsäkringens livräntetagare gjordes delaktiga av de förutvarande dyrtidstilläggen, skedde detta efter förslag av andra lagutskottet. Vi uttalar förhoppningen, att utskottet även nu ville beakta denna angelägenhet, så att de behövliga bestämmelserna kan träda i kraft den 1 januari 1956.

Under återopande av det anförda hemställer vi,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts förslag om förhöjning av äldre ersättningar enligt olycksfallsförsäkringslagen m. m. måtte besluta om en uppräknig av ersättningarna från fiskarförsäkringen på samma sätt som Kungl. Maj:t föreslagit i fråga om övriga äldre ersättningar, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta erforderligt författningsförslag.

Stockholm den 13 april 1955

Olof Johansson

Hans Levin

Bengt Arweson

Wald. Svensson

Carl E. Johansson

N. Stenberg